

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **PAMCO INT, a.s.**
sídlem Na strži 241/28, Praha 4
zastoupen advokátem JUDr. Janem Nemanským
sídlem Těšnov 1/1059, Praha 1

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2017, č. j. 65997/2017-900000-304.4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2017, č. j. 65997/2017-900000-304.4, kterým bylo rozhodnuto o změně předchozího prvostupňového správního rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 22. 10. 2015, č. j. 50407-5/2015-640000-11 tak, že stávající text výroku prvostupňového správního rozhodnutí byl nahrazen výrokem, podle něhož byl žalobci vyměřen celní dluh vzniklý

podle čl. 202 odst. 1 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění do 30. 4. 2016 (dále jen „celní kodex“) dlužníkovi, jímž je podle čl. 202 odst. 3 třetí odrážky žalobce ze zboží dovezeného dne 21. 8. 2014 a) podle čl. 220 odst. 1 celního kodexu clo ve výši 95 960 Kč, b) podle ust. § 23 odst. 1 písm. h) zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZDPH“) daň z přidané hodnoty ve výši 736 978,10 Kč (celková vyměřená částka cla a daně z přidané hodnoty je ve výši 832 938,10 Kč). Dovození clo a daň z přidané hodnoty byla žalobci vyměřena ze zboží, které protiprávně vstoupilo na celní území Unie; jednalo se celkem o 455 ks zboží – součástek. V případě tohoto zboží nebyly splněny potřebné formální postupy pro jeho vstup na celní území Unie, jedná se tak o zboží odňaté celnímu dohledu ve smyslu čl. 37 celního kodexu. V rámci řízení žalobce tvrdil, že se na protiprávních vstupů zboží na území Společenství nijak nepodílel a není jeho pochybením, že mu zboží bylo od ukrajinského dodavatele odesláno; zboží nemá žádnou souvislost s kupní smlouvou, kterou žalobce uzavřel se společností AVIASPECTECH za účelem dodávek zboží Ministerstvu obrany Alžírské demokratické a lidové republiky.

II. Obsah žaloby

2. V žalobě žalobce uvedl, že dne 21. 8. 2014 mu bylo doručeno do celního skladu za účasti celníků zboží specifikované v napadeném rozhodnutí. Žalobce zboží nezkontroloval, neboť považoval za vhodnější vyčkat s kontrolou na součinnost s celním úřadem. Uvedený postup byl zcela standardní, neboť v případě transportu zboží z Ukrajiny jsou zásilky kontrolovány celním úřadem vždy, po jednotlivých položkách, vč. pořízení fotodokumentace. O provedení kontroly byl žalobce informován v ranních hodinách dne 26. 8. 2014 a následně asi hodinu až dvě provedli celníci kontrolu zásilky dodané do celního skladu, při níž bylo nalezeno zboží, které nebylo uvedeno v celním prohlášení. Spor mezi účastníky řízení je pouze o tom, zda měl žalobce učinit sám kontrolu ihned, či zda měl a mohl vyčkat a provést kontrolu spolu s celním úřadem. Žalobce trvá na tom, že bylo zcela logické a racionální vyčkat s kontrolou zboží na celní úřad. Žalobce nemá žádnou povinnost kontrolovat zboží ihned po přijetí do celního skladu, a proto u něj nelze vyvodit odpovědnost na základě čl. 202 odst. 3 celního kodexu. Žalobce žádnou svoji zákonnou povinnost neporušil. Žalobce odkázal na zásadu, podle níž povinnosti mohou být ukládány pouze na základě zákona a v jeho mezích. Jestliže není stanovena ani v celním kodexu ani v rozhodnutí o schválení dočasněho skladu povinnost ihned zkontrolovat zboží (tedy okamžitě) po jeho dodání do skladu, pak žalobce sice teoreticky zboží zkontrolovat mohl, ale rozhodně takovou povinnost neměl.
3. Z žádného důkazu neplyne závěr, že by žalobce měl jakýkoliv úmyslný záměr zajistit vstup zboží do celního území Unie bez celního dohledu, anebo že by postupoval tak nedbale, že by k tomuto vstupu mohlo dojít. Naopak žalobce postupoval s řádnou péčí a dostatečně opatrně, zaplombované bedny umístěné v dočasném skladu neotevřel a umožnil jejich kontrolu ze strany celního úřadu. Případ žalobce je jiný, než jak bylo řešeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 8 Afs 54/2013 – 55. Podle tohoto rozsudku celní orgány musí prokázat, že si celní dlužník byl vědom protiprávního jednání, jehož se dopustil při faktickém ovládnutí zboží, nebo se alespoň nacházel v takové situaci, že se lze důvodně domnívat, že o tom vědět mohl či měl. V dané věci však správní orgány takovéto skutečnosti žalobci neprokázaly. Nejde o to, že by žalobce nevěděl, jaké zboží uložil ve svém dočasném skladu, neboť žalobce zboží vždy kontroluje. Bedny, ve kterých bylo uskladněno zboží, byly zapečetěné a nebylo s nimi

nijak manipulováno do doby provedení celní kontroly. Pokud by ke kontrole ze strany celního úřadu nedošlo, pak by žalobce kontaktoval celní orgán s oznámením o tom, že hodlá bedny otevřít a zboží samozřejmě zkontroloval. U všech zásilek z Ukrajiny za rok 2012 a 2013 bylo provedeno tzv. velké celní řízení. Žalobce chtěl předejít podezření např. z manipulace se zbožím, proto raději zvolil variantu, že vyčkal 4 dny na kontrolu celního úřadu. Laicky nelze odlišit předmětné zboží, které bylo dovezeno omylem od zboží, které bylo dovezeno řádně; charakter předmětného zboží je v podstatě totožný, přičemž se jedná převážně o elektrotechniku. Státní zástupce dospěl v trestním řízení k závěru, že celní orgány nejsou schopny takovýto vojenský materiál přidat k jinému druhu vojenského materiálu identifikovat. S uvedeným kontrastuje vyvozovaná odpovědnost žalobce, který měl snad ihned poznat nesrovnalost v uskladněném zboží.

4. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, podle něhož není výpověď obviněných – jednatele a zaměstnankyně žalobce v trestním řízení možné považovat za relevantní důvod toho, zda žalobce věděl o protiprávním vstupu předmětného zboží; jedním ze základních předpokladů v trestním řízení je totiž to, že obviněný nemusí při hlavním líčení vypovídat pravdivě a jeho výpověď tak nelze považovat za věrohodnou, pokud není podložena dalšími důkazy. I kdyby snad žalovaný dospěl k závěru, že výpovědi jednatele a zaměstnankyně žalobce jsou v rozporu s jinými provedenými důkazy, pak měl povinnost tyto osoby vyslechnout v rámci celního řízení. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119 a ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 Afs 34/2017 – 71.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. V písemném vyjádření žalovaného k žalobě žalovaný uvedl, že hlavní otázkou v odvolacím řízení bylo, zda jsou dány důvody pro existenci odpovědnosti žalobce za celní dluh vzniklý odnětím zboží celnímu dohledu ve smyslu čl. 202 odst. 3 celního kodexu. Žalovaný k tvrzení žalobce o absenci jeho úmyslu odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 11. 12. 2017, č. j. 1 To 45/2017 – 2447, kterým byli jednatel žalobce a vedoucí obchodní referentka žalobce jako spolupachatelé pravomocně shledáni v odvolacím řízení vinnými ze spáchání zločinu provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence podle § 265 odst. 1 trestního zákoníku. Soud v rozsudku konstatoval, že oba odsouzení čin spáchali ve funkcích žalobce v jeho prospěch. V případě žalobce nemohl být skutek posuzován jako trestný čin, protože podstata takového jednání nebyla v době jeho spáchání postižitelná u právnických osob. Podle žalovaného jsou podstatné skutkové závěry Vrchního soudu spočívající ve zjištění, že předmětné zboží bylo dovezeno z Ukrajiny bez licence vědomým úmyslným jednáním všech pachatelů tak, že bylo konspirativním způsobem dopraveno žalobci, dovoz byl zatajen celním orgánům České republiky, protože před vstupem zboží na celní území Evropské unie nebyly učiněny žádné úkony ke splnění povinnosti žalobce podle čl. 36a celního kodexu spočívající v podání souhrnného celního prohlášení ke zboží. Uvedené skutkové závěry vychází z rozsáhlejšího dokazování, než které prováděl žalovaný a jednoznačně z nich vyplývá, že oba obžalovaní jménem žalobce vedli jednání s ukrajinskou společností PARALLAX, s.r.o., na jejichž základě žalobce uzavřel kupní smlouvu č. 05/POD/2014 se společností AVIASPECTECH, s.r.o. zastupovanou odsouzeným Ing. A. T. Obsahem kupní smlouvy byla dodávka předmětného zboží. Uvedenou smlouvu odsouzená zaměstnankyně žalobce odeslala ukrajinské společnosti PARALLAX. Poté, co bylo předmětné zboží 22. 8. 2014 uskladněno ve skladu žalobce,

bylo otevření dotčené zásilky projednáno se společností PARALLAX, které odsouzení sdělili, že není možné čekat na přítomnost jejich zástupce a při otevření bude přítomen odsouzený Ing. A. T. Tentýž den právě jmenovaný obdržel od společnosti PARALLAX přesnou informaci o tom, ve kterých z beden dodaných žalobci se nachází předmětné zboží. Tato informace měla být údajně předána žalobci. Zástupci žalobce pak po provedení celní kontroly, při níž bylo nalezeno předmětné zboží, vyvíjeli intenzivní aktivitu, aby opatřili vyjádření ukrajinského dodavatele, které by obsahovalo zmínku o nedopatření nebo omylu týkajícího se vložení tohoto zboží do zásilky. Dodavatel se však odpovědnosti za dodání zboží zřekl a na jeho vyjádření bylo požadované vyjádření dodatečně doplněno. Soud dokazováním zjistil, že formálně prezentovaný způsob dodání předmětného zboží přes další dvě společnosti sídlící na Kypru a v Bulharsku byl pouze krycí operací použitou odsouzenými z toho důvodu, že k dovozu vojenského materiálu z těchto zemí není zapotřebí zajišťovat licenci. V trestním řízení bylo dostatečně prokázáno to, co žalovaný naznačil již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že žalobce, resp. statutární orgán, který jeho jménem vystupoval, nejen že věděl o tom, že předmětné zboží bylo odňato celnímu dohledu, ale dokonce se tohoto odnětí zboží aktivně účastnil. Žalobce se tak stal dlužníkem již podle první odrážky čl. 202 odst. 3 celního kodexu a žalovaný považuje za nadbytečné dále rozsáhleji zkoumat subjektivní stránku – vědomost žalobce o takovém jednání.

6. S ohledem na uvedená zjištění nepovažuje žalovaný za nutné podrobněji se vyjadřovat k povinnostem žalobce jako provozovatele dočasněho skladu. K námitce týkající se dokazování žalovaný uvedl, že výpovědi obviněných z trestního řízení nebyly v rozporu s jinými provedenými důkazy, neboť z ostatních důkazů provedených v odvolacím řízení nevyplýval jednoznačný závěr, zda žalobce o protiprávním vstupu předmětného zboží věděl, ale pouze závěr o tom, že o něm vědět mohl a měl. Žalobcem zmiňované výpovědi proto nebyly v rozporu s výsledkem provedeného dokazování a žalovaný neměl důvod výslech osob v daňovém řízení opakovat. Pro účely aplikace čl. 202 odst. 3 třetí odrážky celního kodexu je zcela dostačující prokázání subjektivní stránky ve formě nevědomé nedbalosti a ta nemohla být výpovědi obviněných o tom, zda o předmětném zboží věděli, vyvrácena. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Obsah jednání před soudem

7. V rámci jednání před soudem dne 23. 1. 2020 setrvali účastníci řízení na svých dosavadních procesních stanoviscích. Jednání bylo odročeno za účelem vyžádání úplného znění rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 2019 ve věci sp. zn. 5 Tdo 817/2018, na nějž bylo odkazováno žalobcem. Poté, co Nejvyšší soud citované rozhodnutí krajskému soudu zaslal, bylo nařízeno další jednání, a to na 21. 5. 2020, v jehož rámci byl konstatován podstatný obsah citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu, přičemž zástupce žalobce v rámci závěrečného návrhu poukázal na podstatné body žaloby a zástupce žalovaného na obsah vyjádření žalovaného k žalobě.

V. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. V dané věci je především sporné, zda bylo možno žalobce označit za celního dlužníka dle čl. 202 odst. 3 celního kodexu a vyměřit mu tak clo (a následně také daň z přidané hodnoty) ze zboží, které nebylo uvedeno v souhrnném celním prohlášení. Žalobci byl rozhodnutím žalovaného (které fakticky změnilo výrok rozhodnutí prvostupňového) vyměřen celní dluh vzniklý podle čl. 202 odst. 1 písm. a) celního kodexu jakožto dlužníkovi ve smyslu čl. 202 odst. 3 třetí odrážky ze zboží, dovezeného dne 21. 8. 2014. Jednalo se o komodity vojenského charakteru – části a součásti radiolokační techniky, diody, tranzistory, transformátory, relé, reostaty, potenciometry, vlnovody, tachometry, motory, tlumivky, trigonometrické jednotky potenciometru a potenciáloskopy.
11. Podle čl. 202 celního kodexu odst. 1 písm. a) platí, že celní dluh při dovozu vzniká protiprávním vstupem zboží podléhajícího dovoznímu clu na celní území Společenství. Dle odst. 3 odrážky třetí téhož ustanovení platí, že dlužníkem je každá osoba, která dotyčné zboží získala nebo držela a která si byla nebo měla být vědoma v době získání nebo přijetí zboží, že vstoupilo protiprávně.
12. Při výkladu uvedeného ustanovení vycházel žalovaný z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 8 Afs 54/2013 – 55, na který odkazoval též žalobce. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku řešil obdobnou otázku, zda tamější žalobce byl odpovědný za celní dluh s odkazem na čl. 202 odst. 3 třetí odrážka celního kodexu, přičemž v poukazované věci bylo zjištěno, že žalobce ve svém vozidle převážel 150 800 ks cigaret, které byly označeny ukrajinskými a běloruskými tabákovými nálepkami, ale nebyly označeny platnými tabákovými nálepkami členské země ES. Soud řešil otázku, zda tamější žalobce je osobou, která dotyčné zboží držela a jenž si měla být v době přijetí zboží vědoma, že toto zboží vstoupilo na celní území Společenství protiprávně. Tamější žalobce celnímu orgánu sdělil, že nevěděl, že převáženým zbožím jsou cigarety, toto neznámé zboží mu bylo do jeho auta naloženo neznámým mužem s tím, aby jej odvezl do Prahy, kde je měl předat jinému neznámému muži za odměnu 5 000 Kč. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku mj. vyslovil, že povolání určité osoby k úhradě celního dluhu nemůže být svévolné či nahodilé, ale musí vycházet z jejího zařazení pod některou z odrážek odst. 3 čl. 202 celního kodexu. Podle judikatury Soudního dvora EU zákonodárce měl v úmyslu široce, a to taxativním způsobem vymezit okruh osob, které mohou být považovány za celního dlužníka v případě protiprávního vstupu zboží podléhajícího dovoznímu clu. Kvalifikace „dlužníka“ ve smyslu čl. 202 odst. 3 třetí odrážky celního kodexu vyžaduje, aby osoba jakkoliv získala či držela zboží, které bylo předmětem protiprávního vstupu. Současně je třeba, aby si tato osoba byla nebo měla být vědoma, že vstup zboží je protiprávní. To znamená, že celní orgány musí prokázat, že si celní dlužník byl vědom protiprávního jednání, jehož se dopustil při faktickém ovládnutí zboží, nebo se alespoň nacházel v takové situaci, že se lze důvodně domnívat, že o tom vědět mohl a měl. Nejvyšší správní soud dále dodal, že z hlediska jazykového výkladu spojka „nebo“ mezi termíny „získala nebo držela“ a „byla nebo měla být vědoma“ znamená, že pro určení osoby coby celního dlužníka postačí naplnění jedné z alternativně uvedených možností. V Nejvyšším správním soudem řešené věci bylo dovozeno, že tamější žalovaný i městský soud správně dospěli k závěru, že tvrzení tamějšího žalobce jsou nevěrohodná, účelová a přinejmenším vysoce nepravděpodobná; správně dovodili, že

tamější žalobce si byl, nebo přinejmenším měl být vědom, že cigarety opatřené ukrajinskými a běloruskými kolky vstoupily na celní území protiprávně. Nejvyšší správní soud dovodil, že pouhý předpoklad, že si tamější žalobce měl být přinejmenším vědom charakterem převáženého nákladu a protiprávnosti jeho vstupu na celní území postačí pro vznik odpovědnosti dlužníka za celní dluh. Nejvyšší správní soud dovodil, že argumentace tamějšího žalobce, že neměl povinnost se přesvědčit o tom, jaké zboží bude převážet, je nedůvodná, neboť tamější žalobce byl právně odpovědný i za své jednání a jím tvrzená pasivita při nakládání zboží a jeho kontrole ho nezbavuje právní odpovědnosti. Nejvyšší správní soud v jím posuzované věci dodal, že na uvedené nemá vliv skutečnost, že tamější žalobce byl rozsudkem okresního soudu zproštěn obžaloby ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 trestního zákona, neboť zásadním rozdílem je především to, že k odsouzení za spáchání uvedeného trestného činu je nutné prokázat úmyslné zavinění pachatele, přičemž pro vznik odpovědnosti za celní dluh není třeba prokázání existence zavinění ve formě úmyslu. Nejvyšší správní soud dále doplnil, že spojení „osoba, která dotyčné zboží držela“, dopadá také na případy detence, která spočívá v držení zboží ve smyslu jeho faktického ovládnutí bez úmyslu nakládat se zbožím jako s vlastním. Pod pojmem „získal nebo držel“ je vedle vlastnictví zboží třeba podřadit také případy držby (jejíž podstatou je vůle držitele nakládat s věcí jako vlastní a faktické ovládnutí věci) i detence zboží. Detenční právo vykonává osoba, která stejně jako držitel vykonává faktické panství nad věcí, avšak nemá vůli nakládat s věcí jako s vlastní. Pro „držení“ zboží ve smyslu uvedené odrážky celního kodexu není podstatné, že tamější žalobce případně nebyl vlastníkem daného zboží a že ani neměl v úmyslu si cigarety přivlastnit a nadále s nimi nakládat jako s vlastními. Tamější žalobce byl minimálně detentorem.

13. S citovaným výkladem ust. čl. 202 celního kodexu se krajský soud zcela ztotožňuje. Dále má za to, že na základě žalovaným zjištěného skutkového stavu věci je možno dospět k jednoznačnému závěru, že i v nyní projednávané věci došlo k tomu, že celní orgány prokázaly naplnění podmínek ve smyslu čl. 202 odst. 3 odrážka třetí celního kodexu, neboť prokázaly, že žalobce předmětné zboží získal – držel a přinejmenším si měl být vědom v době získání nebo přijetí zboží, že toto vstoupilo na území Společenství protiprávně; zároveň došlo k prokázání naplnění podmínky ve smyslu čl. 202 odst. 1 písm. a) celního kodexu, neboť bylo prokázáno, že došlo k protiprávnímu vstupu předmětného zboží podléhajícímu clu na celní území Společenství; tímto způsobem vznikl celní dluh při dovozu.
14. Pokud jde o skutkový stav (vyplývající z obsahu správních spisů), celními orgány bylo zjištěno, že prvostupňový správní orgán zahájil dne 26. 8. 2014 u žalobce kontrolu dočasně uskladněného zboží a dodržování podmínek stanovených u povolení dočasného skladu v souvislosti se souhrnným celním prohlášením MRN-14SK5321TR00232202, přičemž z úředního záznamu vyplývá, že kromě zboží ztotožněného se zbožím uvedeným na fakturách bylo součástí zásilky v bednách č. 1/7, 2/7, 4/7 a 5/7 rovněž zboží, jež nebylo deklarováno v souhrnném celním prohlášení. Celní úřad proto dne 27. 8. 2014 zajistil předmětné zboží za účelem provedení důkazu možného porušení právních předpisů. Celní úřad vyzval žalobce, aby poskytl doklady osvědčující, že zboží bylo řádně dovezeno. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 8. 9. 2014 mj. uvedl, že se obrátil dopisem na svého dodavatele s požadavkem na vysvětlení zjištěné nesrovnalosti, avšak doposud nezískal žádnou odpověď. Žalobce tvrdil, že toto zboží není v jeho vlastnictví a je vyloučena manipulace s obsahem zásilky. S žalobcem jakožto s právnickou osobou a

s dalšími fyzickými osobami (kromě jiného s vedoucí obchodní referentkou divize obchodu s leteckým materiálem žalobce a předsedou představenstva žalobce bylo po zjištění, že předmětné zboží lze pokládat za zboží dvojího užití) bylo zahájeno trestní řízení. Dne 30. 9. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení daňového řízení. Žalobce následně uvedl, že jeho dodavatel se od předmětného zboží distancuje, což má být zřejmé z dopisu ze dne 24. 9. 2014. V rámci odvolacího řízení bylo provedeno dokazování překlady písemností předložených žalobcem v ruském jazyce, dále žalovaný provedl nahlížení do trestního spisu vedeného u Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně pod sp. zn. 61 T 2/2016 a došlo k doplnění dalších podkladů. Po shromáždění podkladů pro rozhodnutí žalobce uvedl, že se nepodílel na neoprávněného vstupu zboží na celní území Unie a o tomto ani nevěděl; poukázal přitom na rozsudek Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně ze dne 19. 10. 2016, č. j. 61 T 2/2016 – 2167, jímž byl žalobce a dále i shora citované fyzické osoby nepravomocně zproštěny viny z přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Následně žalovaný zjistil, že proti citovanému rozsudku bylo krajskou státní zástupkyní podáno odvolání. Žalovaný provedl dne 27. 2. 2017 nahlížení do trestního spisu vedené v citované věci Vrchním soudem v Olomouci pod sp. zn. 3 To 141/2016 a doplnil spisový materiál o další písemnosti. Poté žalovaný vyzval žalobce k vyjádření k doplněným podkladům, přičemž žalovaný setrval na stanovisku, že si nebyl vědom toho, že by získal nebo držel zboží, jenž vstoupilo neoprávněně na celní území Unie.

15. Žalovaný v rámci hodnocení věci nejprve uvedl, že je nesporné, že v případě předmětného zboží nebyly splněny potřebné formální postupy pro jeho vstup na celní území Unie, přičemž se jedná o zboží odňaté celnímu dohledu ve smyslu čl. 36 celního kodexu. Jak vyplývá ze shora provedené rekapitulace žaloby, žalobce uvedenou skutečnost nerozporuje. Namítá především, že nebylo jeho povinností provést kontrolu obsahu příchozí zásilky. Jak však vyplývá z celkového konceptu žalobou napadeného rozhodnutí, podstatná pro vyvození odpovědnosti žalobce ve smyslu čl. 202 odst. 3 třetí odrážka celního kodexu byla skutečnost, že podle názoru žalovaného bylo shromážděno dostatek podkladů pro konstatování minimálně nevědomé nedbalosti žalobce o získání – držení zboží, jenž vstoupilo na území Společenství protiprávně (viz především str. 7 - 9 žalobou napadeného rozhodnutí). Žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí dovodil, že žalobce, jemuž byl v r. 2010 schválen dočasný sklad pro opakované ukládání na adrese Aircraft Industries a.s., Kunovice měl možnost na základě rozhodnutí o schválení skladu provádět určité úkony spojené s umístěným zbožím (čištění, klepání, oprašování, třídění, oprava nebo výměna vadných obalů, nebo úkony usnadňující jeho vyskladnění a další dopravu, např. dělení, vážení, označování a opatřování nálepkami, slučování různých zásilek za účelem jejich další dopravy). Z těchto oprávnění žalobce nelze přímo dovodit povinnost kontroly předmětného zboží, nicméně jak již bylo uvedeno, podstatným pro posouzení žalobce jakožto dlužníka ve smyslu čl. 202 odst. 3 celního kodexu bylo zjištění žalovaného, že vzhledem k možnostem, které žalobce měl z pozice dočasného skladovatele předmětného zboží a z dalších zjištěných skutečností si mohl a měl být vědom, že předmětné zboží bylo odňato celnímu dohledu.
16. Žalovaný výše uvedenou úvahu ve svém rozhodnutí provedl, přičemž k této úvaze využil důkazní prostředky z trestního soudního spisu Vrchního soudu v Olomouci vedeného pod sp. zn. 3 To 141/2016 (s těmito skutečnostmi a závěry byl žalobce seznámen), č. j. 37094/2017-900000-304.4), přičemž žalovaný konkrétně v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl:

- „Protokol o výsledku obviněného Ing. A. T. č. j. UOOZ-2491-62/TČ-2014-290020 ze dne 1. 4. 2015.
Z uvedeného protokolu vyplývá, že obviněný obdržel dne 21. 8. 2014 e-mail od společnosti PARALLAX, s.r.o., se sídlem I. M. 34-B, K., Ukrajina (dále jen „společnost PARALLAX“), v němž je uveden seznam zboží a věta „Vážený A., tento majetek ti byl poslán 18. 8. a nachází se v bednách č. 1/7, 2/7, 4/7, 5/7 (smlouva č. 26/POD/2011USE-17.1-26K/KE-13). Obviněný k tomuto e-mailu opakovaně uvedl, že jej přeposlal odvolateli.“
- Žádost o schválení obchodní operace ze dne 1. 4. 2014
Z písemnosti vyplývá, že jednatel odvolatele schválil obchodní operaci – nákup chybějících položek – náhradních dílů Kwadrat a Shilka dle kupní smlouvy v hodnotě 221.417,24 USD.
- Záznam z osobního jednání ze dne 10. 7. 2014 (u podpisu uvedeno T.)
V záznamu je uvedeno, že zboží dle kupní smlouvy bude dodáno kupujícímu do České republiky v první polovině srpna roku 2014 a následně předáno firmou AVIASPECTECH, spol. s r.o.
- Zpráva společnosti UKRSPECEXPORT, se sídlem Degtiarivska str. 36, Kyjev, Ukrajina ze dne 24. 9. 2014 v ruském jazyce včetně překladu do českého jazyka
Ze zprávy vyplývá, že společnost UKRSPECEXPORT odeslala dne 19. 8. 2014 odvolateli produkty dle pěti smluv odpovídajících označením smlouvám o dodávkách dílů pro Egyptskou arabskou republiku. V přílohách jsou uvedeny seznamy zboží dle těchto smluv.
- Úřední záznam – vyhodnocení § 158d odst. 3 TR č. j. UOOZ-2491/TČ-2014-290020 ze dne 20. 1. 2015 s přílohami
Z obsahu úředního záznamu vyplývá, že **odvolatel** od začátku roku 2014 **komunikoval s ukrajinskou společností PARALLAX**, od níž poptával náhradní díly na vojenskou techniku – vozidla Kwadrat a Shilka pro Alžírskou demokratickou a lidovou republiku a jako zprostředkovatel v této věci vystupuje obviněný Ing. A. T. a společnost AVIASPECTECH. Dále je v úředním záznamu popsána komunikace mezi odvolatelem, Ing. Al. T. a dalšími společnostmi.
- E-mail od E. M. Ing. A. T. ze dne 13. 8. 2014 s předmětem „**expedice zboží pro Alžírsko**“
V textu zprávy je uvedeno, že se **u odvolatele diskutuje odeslání zboží navrhnutým způsobem** a rozhodnutí má v kompetenci předseda představenstva odvolatele.
- E-mail od společnosti PARALLAX zaměstnanci odvolatele M. O. ze dne 20. 8. 2014
V příloze zprávy je rusky psaný dopis podepsaný V. K., z jehož překladu vyplývá, že jde o sdělení, že dodávky dle pěti zmíněných kontraktů byly odeslány dne 19. 8. 2014. Odesílatel žádá odvolatele, aby k přejímce zboží došlo v období od 15. 9. do 18. 9. za jeho přítomnosti. **Do té doby má být zboží uskladněno bez jeho otevření.**
- E-mail od M. O. společnosti PARALLAX a Ing. A. T. ze dne 21. 8. 2014, který je odpovědí na předchozí e-mail
Zpráva opět obsahuje v příloze rusky psaný dopis od M. O., z jehož překladu vyplývá, že odevzdání – přijetí zboží v požadované lhůtě od 15. 9. nemůže odvolatel akceptovat

z několika důvodů – jedním z těchto důvodů je to, že zboží umístěné v dočasném skladu mohou celníci kdykoliv otevřít a prohlédnout. Je proto navrhováno řešení, kdy otevření a kontrole nákladu (předpokládané datum 26. 8. 2014) bude přítomen Ing. A. T. a zboží se po prohlídce bude nadále nacházet v dočasném celním skladu v Kunovicích, kde si jej může adresát prohlédnout a podepsat přijetí.

- *E-mail od společnosti PARALLAX Ing. A. T. ze dne 21. 8. 2014 obsahující přílohu s názvem „AT-18.08.doc“*
Samotný e-mail neobsahuje žádný text. V příloze je obsažen přehled zboží – náhradních dílů na vozidla Kwadrat a Shilka, který odpovídá seznamu dílů uvedených v přílohách kupní smlouvy. Dále tento dokument obsahuje ruský text, který v překladu zní: „Vážený A., toto zboží ti bylo odesláno 18. 8. Nalézá se v bednách č.: 1/7, 2/7, 4/7, 5/7 (kontrakt č.: 26/POD/2011/USE-17.1-26-K/KE-13). Místa označená žlutou barvou nebyla odeslána a jsou sepsány v tabulce zbytek (zbytek). Na shledanou V.“
- *E-mailová komunikace mezi E. M. a A. T. ze dne 25. 11. 2014*
Na dotaz E. M. na dodací termín zboží z kupní smlouvy s informací o zaplacení zálohy ve výši 123.208,- USD A. T. uvádí, že „do vánoc dodá zbytek.“

17. Dle krajského soudu lze jednoznačně seznat, že si žalobce alespoň mohl být vědom, že zboží vstoupilo protiprávně (resp. že se v daném nákladu může vyskytovat zboží, které nebylo uvedeno v celním prohlášení). Lze tak usuzovat z důkazů výše uvedených, kdy zdejší soud shledává zejména důležitým e-mail od společnosti PARALLAX zaměstnanci žalobce M. O. ze dne 2. 8. 2014, ve kterém je mj. uvedeno, že „Odesílatel žádá odvolatele, aby k přejímce zboží došlo v období od 15. 9. do 18. 9., za jeho přítomnosti. Do té doby má být zboží uskladněno bez jeho otevření.“ Z e-mailu od M. O. společnosti PARALLAX a Ing. A. T. ze dne 21. 8. 2014 je pak dle krajského soudu zásadní, že je v něm uvedeno „odevzdání-přijetí zboží v požadované lhůtě od 15. 9. nemůže odvolatel akceptovat z několika důvodů – jedním z těchto důvodů je to, že zboží umístěné v dočasném skladu mohou celníci kdykoli otevřít a prohlédnout“. Při běžném odběratelsko-dodavatelském vztahu by nebylo nutno ujednávat dobu otevření, která není dle zaměstnance žalobce přípustná s ohledem na hrozbu toho, že by celníci mohli kdykoli zboží otevřít a prohlédnout. Za této situace pak dle zdejšího soudu nelze rozumně přisvědčit žalobci, že si nemohl být vědom, že může být s daným zbožím přinejmenším něco v nepořádku. Naopak lze dát za pravdu žalovanému, že z výše uvedeného vyplývá reálná možnost hraničící s jistotou, o nestandardnosti daného postupu a z toho plynoucí možné vědomosti o protiprávnosti přijetí takového zboží – tj. toho, že zboží bylo odňato celnímu dohledu. Námitky ohledně nevědomosti žalobce o protiprávnosti takového jednání a neexistence povinnosti ke kontrole jsou tak liché.
18. Krajský soud nad rámec závěrů uvedených žalovaným poukazuje na skutečnost, že u jednání před zdejším soudem byly rovněž konstatovány obsahy rozsudků Vrchního soudu v Olomouci ze dne 11. 12. 2017, č. j. 1 To 45/2017 – 2447 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 5 Tdo 817/2018 – 95. Z posledně citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu mj. vyplývá, že v případě předmětného zboží šlo o vojenský materiál, přičemž seznam zajištěného zboží celním úřadem odpovídá zcela seznamu ke kupní smlouvě uzavřené mezi společnostmi žalobce a AVIASPECTECH, což odpovídá seznamu

v žádosti zástupce společnosti AVIASPECTECH adresované ministerstvu průmyslu a obchodu o mezinárodní importní certifikát pro dovozce AVIASPECTECH, konečný uživatel žalobce, vývozce ELIPLAZA. Předseda představenstva žalobce a vedoucí obchodní referentka divize obchodu s neleteckým materiálem žalobce poskytovali součinnost k dovozu vojenského materiálu společnosti AVIASPECTECH, a to již před uzavřením kupní smlouvy z dubna 2014. Nejvyšší soud dále odkázal jako na správná skutková zjištění vyplývající z předchozích rozsudků Vrchního soudu v Olomouci ze dne 11. 12. 2017, sp. zn. 1 To 45/2017 (konkrétně str. 33 – 39) a na zjištění vyplývající z rozsudků Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně ze dne 20. 4. 2017, č. j. 61 T 2/2016 - 2308 (konkrétně na str. 25 - 28 rozsudku). Ze závěrů citovaných soudů (krajského a vrchního) mj. vyplývá, že si žalobce měl být vědom jako držitel předmětného zboží, že v době získání – přijetí vstoupilo toto zboží na celní území Společenství protiprávně. Předmětné zboží bylo dovezeno z Ukrajiny bez licence vědomým úmyslným jednáním mj. zástupců žalobce, takže bylo konspirativním způsobem bez licence vědomým úmyslným jednáním dopraveno žalobci a tento dovoz byl zatajen celním orgánům ČR.

19. Žalobce také namítal, že mu bylo přičteno k tíži, že vyčkal 4 dny (2 pracovní) na kontrolu zboží společně s celními orgány. K tomu krajský soud předně uvádí, že tato skutečnost žalobci přičtena k tíži nebyla. Bylo pouze na něm, zda kontrolu provedl hned při převzetí zboží nebo vyčkal (z jakýchkoliv důvodů). Lze tak uvést, že bylo pouze na žalobci, kdy a zda si vůbec přijaté zboží zkontroluje, z žalobou napadeného rozhodnutí pak nelze vyčíst, že by mu tato skutečnost byla kladena k tíži. Tato námitka tak byla shledána nedůvodnou.
20. K nesprávné interpretaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 8 Afs 54/2013 – 55 žalovaným krajský soud uvádí, že ačkoliv jsou skutkové okolnosti daného případu odlišné, co se však týká posouzení možné vědomosti žalobce, je interpretace tohoto rozsudku žalovaným na nyní projednávanou věc správná. V obou věcech se jednalo o posouzení toho, zda celní orgány prokázaly, že si žalobci (celní dlužníci) mohli být alespoň vědomi protiprávního jednání, kterého se dopustili při přijetí, získání či faktické ovládnutí zboží. V obou případech dle celních orgánů k takovému prokázání došlo. V nyní souzené věci pak k obdobnému závěru dospěl také zdejší soud.
21. Pokud jde o výpovědi obviněných – jednatele a zaměstnankyně žalobce v trestním řízení, tyto se v podstatných rysech shodovaly s vyjádřeními žalobce učiněnými v rámci předmětného správního řízení. Správní orgány uvedené údaje braly jako stanovisko žalobce k předmětné věci, ovšem oproti skutkové verzi žalobce vyplývající jak z citovaných výpovědí, tak z vyjádření žalobce v průběhu správního řízení vystavěly ze shora označených provedených důkazů skutkovou verzi o tom, že žalobce si přinejmenším měl být vědom, že v době získání předmětného zboží (přijetí) toto zboží vstoupilo na území Společenství protiprávně. Úvaha žalovaného, že výpověď obviněných v trestním řízení nelze považovat za relevantní důkaz toho, zda žalobce věděl o protiprávním vstupu předmětného zboží na celní území Unie, neboť jedním ze základních předpokladů v trestním řízení je totiž to, že obviněný nemusí při hlavním líčení vypovídat pravdivě a jeho výpověď tak není možné považovat za věrohodnou, pokud není podložena dalšími důkazy, je de facto hodnocením těchto výpovědí, které podporují skutkovou verzi uváděnou žalobcem v rámci správního řízení. Není rozumné předpokládat, že by citované osoby měnily svoji výpověď v rámci správního řízení a žalobce ani netvrdí, že by jejich výpovědi v trestním řízení neměly být pravdivé. Žalovaný však své skutkové závěry vystavěl na shora citovaných listinných důkazech, přičemž ty

podle názoru soudu zcela obстоjí vzhledem k přijatému závěru o pozici žalobce jakožto dlužníka ve smyslu čl. 202 odst. 3 odrážka třetí celního kodexu. Veškeré žalovaným provedené listiny byly žalobci zpřístupněny, aby se mohl seznámit s jejich obsahem a případně navrhnout další důkazy, které by zjištění vyplývající z dotyčných listin upřesnily, korigovaly či vyvrátily. Uvedená žalobní námitka není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
23. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci plný úspěch, nemá vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. 5. 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu

